

Václav Krippel

Pan Václav Krippel se narodil 28. 9. 1934 na samotě v Dobršíně, kde v pronajatém bytě bydlel až do roku 2004, kdy se kvůli rekonstrukci a částečně také zdravotnímu stavu přestěhoval do bytového domu na okraji Sušice. Jeho manželka se jmenuje Anna Heřmanová a pochází z Čepic, mají společně dva syny, Václava a Pavla.

Celý jeho život ho provází láska k motorkám, autům a zbraním. Několik motorek i sám vlastnil. Rád chodí do přírody, 22 let vykonával funkci hajného pro obecní lesy v Dobršíně a 52 let byl hospodářem Mysliveckého spolku.

Své dětství prožil v době druhé světové války. Na základní školu chodil v Dobršíně, kde se učil německy, zpíval německé písničky, před vyučováním, i když s tím nesouhlasil, se musel s panem učitelem pozdravit zvednutím ruky, tzv. heilováním.

Jeho třídní učitel pan Špala a dva další muži z Dobršína byli zatčeni za účast v odbojové organizaci Úvod, přežil pouze jeden z nich, ostatní zemřeli v koncentračním táboře.

V Sušici se vyučil strojním zámečníkem, poté nastoupil do svého prvního zaměstnání do Solo Sušice. Vojenskou službu absolvoval nejprve v Pardubicích, kde se staral o zbraně a připravoval střelby. Poté přešel do Jihlavy k tankistům.

Po skončení vojenského výcviku nastoupil do Šumavských vápenic a omítkáren s. r. o. (HASIT), kde pracoval jako údržbář nástrojových zařízení až do důchodu.

Během svého dětství byl svědkem zajímavých událostí, dokonce se dostal do bezprostředního ohrožení svého života. Měl štěstí, když jeho rodinu neudala Němka, která bydlela společně s nimi, když zjistila, že poslouchají zahraniční vysílání z Londýna a jeho příbuzný zběhl z fronty těsně před koncem války a schovával se u nich doma společně s kamarády. Přežil také to, když na něj německý voják mířil pistolí a chtěl po něm jídlo, kterého měli sami nedostatek.

Se svými kamarády sledoval bombardování Sušice a nálety hloubkařů, na konci války chodíval do amerického vojenského tábora, kde si prohlížel tanky a zbraně a dostával také jídlo, čokoládu a žvýkačky.

Sledoval odsun Němců, kteří odcházeli jen s tím nejnnutnějším na koňských povozech na shromaždiště v Dlouhé Vsi. Znal člověka, který za peníze převáděl přes hranice, ale byl nakonec zatčen. Někteří z jeho kamarádů prošli koncentračním táborem a hrůzy, které mu vyprávěly prý nikdy nedokáže vymazat z paměti.

Díky těmto zážitkům z období druhé světové války si vypěstoval jistý odstup a nedůvěru k Němcům.

Václav Krippel

Herr Václav Krippel wurde am 28.9.1934 in der Einöde bei Dobruška geboren, wo er in einer Mietwohnung bis zum Jahr 2004 wohnte, und er dann wegen Rekonstruktionsarbeiten und teilweise auch aus gesundheitlichen Gründen in ein Miethaus am Rand von Sušice umzog. Seine Ehefrau heißt Anna Heřmanová und stammt aus Čepice, sie haben zwei Söhne, Václav und Pavel.

Sein ganzes Leben begleitet ihn die Liebe zu Motorrädern, Autos und Waffen. Er selbst besaß einige Motorräder. Er geht gern in die Natur und er war 22 Jahre lang Förster in den Gemeindewäldern von Dobruška und 52 Jahre lang war er Verwalter des Jägerverbandes.

Seine Kindheit erlebte er während des Zweiten Weltkrieges. Zur Grundschule ging er in Dobruška, wo er Deutsch lernte, vor dem Unterricht deutsche Lieder sang, und auch wenn er nicht zustimmte, musste er mit den Herrn Lehrer mit erhobenem Arm begrüßen, dem sogenannten Hitlergruß.

Sein Klassenlehrer Herr Špala und zwei weitere Männer aus Dobruška wurden festgenommen wegen der Teilnahme in der Widerstandsorganisation Úvod, nur einer von ihnen überlebte, die anderen starben im Konzentrationslager.

In Sušice lernte er Maschinenschlosser, danach begann er seine erste Beschäftigung in Solo Sušice. Den Wehrdienst absolvierte er zuerst in Pardubice, wo er sich um die Waffen kümmerte und Schießübungen vorbereitete. Danach wechselte er nach Jihlava zu den Panzern.

Nach dem Wehrdienst begann er bei den Böhmerwald Kalk- und Verputzwerken GmbH (HASIT), wo er als Wartungstechniker der Maschineneinrichtungen bis zur Pension arbeitete.

Während seiner Kindheit wurde er Zeuge interessanter Ereignisse, sogar sein Leben war direkt bedroht. Er hatte Glück, als eine Deutsche, die gemeinsam mit ihnen lebte, die Familie nicht verriet, als sie feststellte, dass sie ausländische Radiosendungen hören und ein Verwandter kurz vor Kriegsende von der Front flüchtete und sich bei ihnen zu Hause versteckte. Er überlebte auch, als ein deutscher Soldat mit der Pistole auf ihn zielte und Essen forderte, welches sie selbst nur wenig hatten.

Mit seinen Freunden beobachtete die Bombardierung von Sušice und die Angriffe von Tieffliegern. Am Ende des Krieges ging er oft in das amerikanische Armeelager, wo er sich die Panzer und Waffen ansah, auch Essen bekam, Schokolade und Kaugummi.

Er beobachtete die Abschiebung der Deutschen, die nur mit dem Nötigsten auf Pferdewagen zum Sammelplatz in Dlouhé Vsi abzogen. Er kannte einen Menschen, der für Geld über die Grenze führte, aber dann verhaftet wurde. Einige seiner Kameraden waren im Konzentrationslager und das Schreckliche, welches sie berichteten konnte er nie aus seinem Gedächtnis bekommen.

Dank dieser Erlebnisse aus der Zeit des Zweiten Weltkrieges bewirkten bei ihm einen gewissen Abstand und Misstrauen den Deutschen gegenüber.